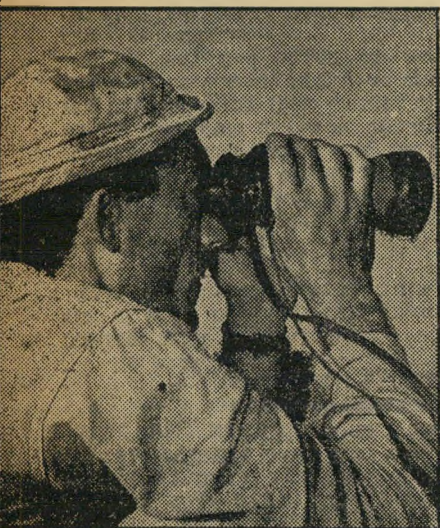

הנגב

„אני אישית אוהב מים רק במקום אחד — במקלחת. אבל אם החליטו שאני צריך להשיג קות שרות — אני הולך. כיום אלה ענפים חדשים: כותנה, סלקיסוכר, תפוחי אדמה. חבל שלא נתנו לנו לפני עשר שנים גם לעשות פרדס. אבל אז לא נתנו לנו לש- תול אותו מכיוון שאמרו שעל האדמות שלנו אי אפשר להקים פרדסים. איש לא הסתכל לצד השני של הגבול — שם, כל הרצועה זרועה בפרדסים. אני חושב ש ענפים כמו פרדסנות, היו עוזרים לנו מאד כיום. אני גם יודע שכולם מדברים על משבר בפרדסנות, אבל אני עוד מאמין שרוסיה תקנה את התפוזים שלנו.

„מאתיים מיליון רוסים, כל אחד רק תפוז אחד — וזה בלי להביא בחשבון את ה- סינים.”

משקיף לעבר רצועות עזה
חקלאות — עד הנבול

עם אשתו ובתו באוסטרליה
ציוני — אבל בלי מרכאות

לפרסם את סיפור חייהם ונשואיהם של בני- הוג הצעירים.

קפיצה מעל הקורקבן

היום מתגורר אברהם עם אשתו בת ה-19, הנמצאת עתה בחודש התשי- עי להריונה, בדירה בת שני חדרים ברחוב צפון תל-אביב שקט. הוא ממשיך לבלוע ספרי אופנה מכל העולם ואת קשריו עם עולם הספורט, אותם לא ניתק אף פעם, הוא מקיים עלידי מילוי תפקיד מזכיר ועד הכדורגל במכבי.

כשהוא נשאל על רמת חייו, המסקרנת אנשים לא מעטים, הוא משיב בחיוך: „יש לי דיריזטיפון עם מתקן סטראופוני, מכר גית פרטית טריומף ובגדים בלי הגבלה. אני יכול להרשות לעצמי כל רמת חיים, אבל אני לא מנסה לקפוץ מעל הקורקבן. זו שאלה של חינוך.”

דוד העצמאות

שם: **דב אנמון.**
גיל: **37.**
מצב משפחתי: **נשוי**
+ **שתי ילדות.**
יליד: **פולין.**
מקצוע: **חקלאי.**

מה שאני קורא חקלאות עצלנית. כולנו רוצים להשיג יכולים גבוהים של 250 קילו לדונם, אבל בתנאים של הנגב זה בלתי אפשרי. אם חשבנו שקו הירקון-נגב יעזור — הוא עזר רק בהתחלה. עכשיו כולם מ- קחים שקו הירדן יציל — גם בו אני לא מאמין יותר מדי. צריך להתרגל לעובדה, שמהאדמה הזאת מוציאים רק מאה קילו ומוזה צריכים לחיות. כלומר — להשקיע פחות כדי לא להרוויח פחות.”

כי חקלאי קיבוץ נירים אינם יכולים ל- הרשות לעצמם להרחיב פחות. „אנחנו חיים ברמת-חיים גבוהה מאוד,” טוען דובון. „לי עזמת רמת-חיים של חקלאי באוסטרליה לא חסר לנו שום דבר. אין לנו אמנם טל- ביויה, אבל זה טוב — הטלביזיה מחסלת את כל חיי התרבות. אין לנו גם שני חדרים בדירה — אבל זה גם טוב: אני שונא לש- טוף רצפה.”

את החלק העיקרי של ההוצאות גוול חי- נוך הילדים. כל אחד זוכה לחינוך תיכון וה- דבר מביא לשמירה על רמת חקלאות גבוהה — בטכניקה ובמדע. קולנוע ותיאטרון יש מספיק. „אני כמעט לא הולך לסרטים — רק אם יש סרטים טובים במיוחד!” מסביר דובון, „הצגות יש פחות, אבל אני לא חושב שהחברים שלי בעיר הולכים יותר ממני להצגות.”

תפוז לכל מיני

מקום כל הדברים האלה אני קורא ספרים: ספרות יפה וספרות פוליטית.” פוליטיקה יש בקיבוץ מספיק — אולי מפני שהם חקלאים. יש גם דיעות פוליטיות עצמאיות: „כל העניין הזה של מלחמת צעיר רים וקונים,” מסביר דובון את דעתו. „הוא עניין לא מדויק. הדור המבוגר גדל בבית אחד עם החברים שלו מהמפלגה השנייה. הזקנים זוכרים שהם היו פעם צעירים ויפים ולחמו יחד, ואינם מוכנים לצאת האחד נגד השני. הם לא מכירים בזה ש- מאחורי הצעירים לא צומד משהו סנטי- שנטלי. זה לא מעניין אותם, ולכן גם לא מעניין אותי. אם הם באים עם מקל — אז גם אני. אני ציוני גדול — בלי מרכאות — אבל כששרים התיקחה אני לא נעמד דום לפני שאני מסתכל מי בדיוק שר איתי. אני לא אוהב שמרמים אותי.”

אבל מה שמחליט הרוב קובע לגבי דו- בון. כאשר החליטו שהוא יסע לחוץ-לארץ, נסע. כאשר החליטו שהוא יעבור לעבור ב- שלחין לאחר שחור מחולל — הלך לשלחין. בגיל 37, כאשר בעיר מהססים לפני שג- נסים לעבודת פקידות, עבר דובון לענף חקלאי חדש.

אהבה אופנה, למדה ציור ופיסול בשעות הערב, ובית המסחר של איזויר נראה לה כפתח הטוב ביותר לעולם דקוראטיבי ו- מהודר זה.

הזכנית הפכה כזה

וזה מעבור זמן מה התברר כי מקום עבודתה יביאנה לחופה יותר מהר מאשר לכל מקום אחר. כמו בסיפורי הסרטים, התאהבה עד מהרה בבוס של העסק — והוא בה.

תגובתו של אברהם היתה מפתיעה. הוא שלח לאלונה הודעת פטורים בלתי- מסר- ייבת.

את הסיבה גילה רק כאשר השניים עמדו מתחת לחופה: „לא רציתי שיגידו שהבוס מתחתן עם אחת הזכניות שלו.” זאת גם היתה הסיבה בגללה דחה אברהם את הצעיר- תיהם של שבועונים שונים, שביקשו בשעתו

שדות

עצום כל כך. הוא הספיק לראות שטחים גדולים יותר, מצובדים עלידי שלושה או ארבעה אנשים בסך הכל.

לאחר שהספיק להיות מאז מלחמת העצ- מאית שלוש שנים גזבר, שנתיים מרכז ענף הפלחה ושנתיים-יחצי מרכז המשק כולו, נשלח דובון לפני כשנתיים וחצי בשליחות השומר הצעיר לעבוד בין הנוער היהודי באוסטרליה, הספיק לסייר בתקו- פת שהותו שם גם באזורים החקלאיים של הארץ.

„ביקרתי באוסטרליה באזורים דומים ל- שלנו,” סיפר דובון, „שם יש לכל משפחה 5000 דונם. כשיש למישהו שם יותר מעש- רים אלף דונם הוא לוקח פועל או שניים לעזרה — מזה אפשר להתקיים!”

„ואצלכם?”

„אצלנו יש לכל משפחה 40 דונם. מזה רק 15 דונמים מושקים בקביעות וכל ה- שאר תלויים בחסדי שמיים, בגשמים.”

לדובון, בעצם, אין טענות, כמו לשאר חברי קיבוץ נירים: „אנחנו הלכנו לחקלאות מרצון ולא בגלל שאבא שלנו היה חקלאי. אבא שלי דחקא היה פקיד. עשינו זאת מתוך הכרה. לכן נמשכנו גם אל המיכון המסובך — זו היתה נטייה טבעית שלנו. לנו גם לא היתה הירושה השמרנית שרובצת על כל איכרי העולם. לכן הישגנו הישגים כל כך טובים.”

אצל דובון, כמו אצל כל חבר קיבוץ אחר, אין „השגות, הגעתי, עשיתי.” אצלו כל ההישגים הם בלשון רבים: „עשינו.” וההישגים מדברים בעד עצמם גם בלשון רבים: „כאשר התחלנו לעבוד בחקלאות,” ממשך דובון, „השקענו בכל דונם חצי יום עבודה. היום בדונם אחד, במשך עונה שלמה, משקיעים שעה ורבע עבודה. דבר כזה, אני חושב, לא נשמע בשום מקום אחר בעולם.”

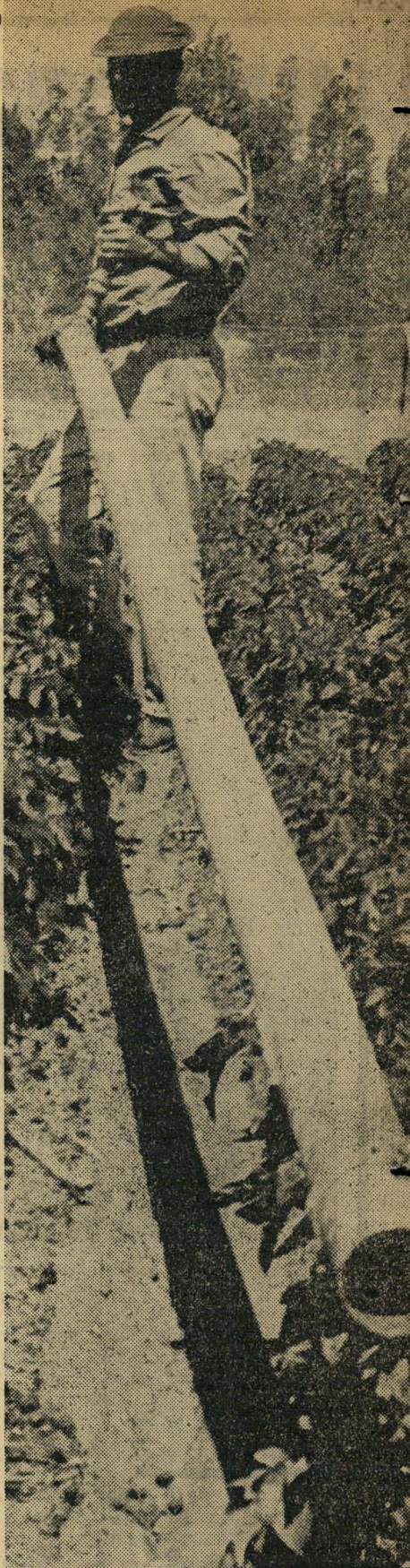
„מיבול של 80 קילו חיטה לדונם ב-1949 הגענו בשנים גשומות ליבול של 250 קילו לדונם. באוסטרליה, למשל, הגיעו ל-180 קילו והם מאוד מרוצים מזה.”

למרות זאת יש משבר בחקלאות — מדוע?

חקלאות עצלנית

וזה חושבים שרק החקלאות שלנו נמצאת במשבר ויש לה צרות. זו טעות. כשהייתי באוסטרליה ראיתי שגם שם יש צרות בחקלאות, אבל שם המדינה עוזרת לחקלאים — בלי ציונות. שם הקהל מלחח את כל הבעיות האלה ושותף להן. בשנת 1961 ידע החקלאי שם מה יהיה המחיר המובטח לו עבור חיטה בשנת 1963. ואילו אצלנו — עכשיו רק קובעים את המחיר של סלק הסוכר שנשלח כבר מזמן לבית-החרושת והפך להיות סוכר בקפה שלנו.”

זו אינה הסיבה היחידה, לפחות לא בנגב. החקלאים הצעירים שבאו לנגב עם קום ה- מדינה הביאו איתם את כל שיטות ה- עיבוד שלמדו בצפון הארץ, העשיר יחסית במים. דובון מכיר במשגה הזו ויש לו הצעות לשינוי. את ההצעות העלה בפני אנשי משרד החקלאות, בכנס חקלאי הנגב, וחלק מהן ינוסה כבר השנה על כחמשת אלפי דונם של חברת זריעה פרטית. הציע דובון: „אנחנו צריכים להתחיל לעשות

מניח צינורות בנירים
„מיט? — רק במקלחת”

על הזרם הבלתי פוסק של הלכותות, שזרם ל-

שנים בקירוב, נעשתה לפתע התנות שברחוב והוקמה חנות מפוארת, שנמסרה לניהולו של דוד, הגדול, יצחק, לעומת זאת, הקים רשת של חנויות לון המפוארים במדינה, דאג גם ליצוא סחורות

מחנות אחת לשרשרת

גילתה משפחת איזויר יוזמה מהירה. המגרש והוקמה חנות מפוארת, שנמסרה לניהולו של דוד, הגדול, יצחק, לעומת זאת, הקים רשת של חנויות לון המפוארים במדינה, דאג גם ליצוא סחורות

קצר עלה שם העסק של משפחת איזויר לשורה שמויתיהם של בתי עסק מפורסמים, כמו סאקס ו בנייריק, נאגרי דה לה פאייט בפאריס ויאומזי

רחוב דינגוף של בית-העסק המשפחתי הלך ושיגשג. הר ונשות החברה התל-אביבית עשו להן כלל ברזל